

Ένας παπάς αντίκρυ στον παιδικό πόνο (π. Ιουστίνος Κεφαλούρος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Σήμερα το πρωί τέλεσα τη Θεία Λειτουργία στο παρεκκλήσιο του νοσοκομείου ΑΧΕΠΑ. Ένας φίλος δοκιμάζεται αυτή την περίοδο. Μη έχοντας κάτι άλλο να του προσφέρω του έδωσα τη Θεία Κοινωνία. Χρειάστηκε να πάω και στην Παιδιατρική Κλινική στο ογκολογικό της τμήμα. Τρία αγγελούδια περίμεναν. Και τα τρία χωρίς τα μαλλάκια τους. Δυο αγόρια κι ένα κορίτσι. Δίπλα οι μανούλες τους. «Σας περιμένει από το πρωί» μου είπε η μια μητέρα. Με κόπο κρατούσα τα δάκρυα μου. «Ιουστίνε δώσε απλόχερα το Χριστό της ελπίδας κι άσε τα κλάματα. Δες τα πρόσωπα των μικρών ηρώων και παραδειγματίσου από το θάρρος τους» έλεγα από μέσα μου. Το κορίτσι το κατάλαβα από τα νυχάκια του που ήταν βαμμένα. «Είσαι κούκλα» της ψιθύρισα. Με κοίταξε με εκείνα τα τεράστια της μάτια κι ένιωσα να μου καρφώνουν την καρδιά. «Να έρθεις πάλι» άκουσα την αδύναμη φωνούλα της. «Στο υπόσχομαι, θα έρθω πάλι» μπόρεσα με κόπο να πω και να χαϊδέψω το κεφάλι της μικρής αγωνίστριας.

Όταν ξαναγύρισα στο παρεκκλήσιο για να αφήσω το αγιοπότηρο κοίταξα την εικόνα του Χριστού κι εκεί πια μπορούσα να είμαι ο εαυτός μου, αφήνοντας τα δάκρυα να κυλήσουν : «Χριστέ μου δώσε παρηγοριά κι ελπίδα σε όλους αυτούς που τους φόρτωσες το σταυρό της δοκιμασίας. Όποιο κι αν είναι το αποτέλεσμα εσύ δώσε δύναμη...»

